

VANUIT HET DONKER

GYTHA LODGE BIJ UITGEVERIJ CARGO

*Op een dag*

Gytha Lodge

*Vanuit het donker*

Vertaald door Angela Knotter-de Boer



2020

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2020 Gytha Lodge

Copyright Nederlandse vertaling © 2020 Angela Knotter

Oorspronkelijke titel *Watching from the Dark*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph/Penguin Books, Londen

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie Lee Avison/Trevillion Images

Foto auteur Bill Waters

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 0681 6

NUR 305

[uitgeverijcargo.nl](http://uitgeverijcargo.nl)



Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Dit boek is opgedragen aan twee mannen die Paul heten.  
Aan Mr Paul Brooke, gepassioneerd en inspirerend docent Engels, die zoveel studenten de liefde voor boeken heeft bijgebracht, en daarmee vele schrijvers heeft gekweekt. Grazie.  
En aan Dr Paul Worth, alias de sexy neuroloog. Ik ben enorm blij met zo'n intelligente, lieve, supergrappige, onvermoeibare steun en toeverlaat. Mijn liefde en dank zijn groot.



## Proloog

Ergens in het huis klonk een geluid en hij verstijfde. Zijn blik ging naar de gesloten deur, zijn hart sloeg op hol. Was het de voordeur geweest? Was er iemand binnengekomen?

Aidan draaide zijn hoofd in een poging meer te horen. Een voetstap. Geritsel van beweging.

Maar er was niets. Alleen het geluid van iets wat ergens samen-trok, het normale ritme van het huis.

Hij probeerde wat van de spanning uit te ademen. De hele week had hij naar deze avond uitgekeken. Hij kon eindelijk een keer vrij en ongestoord zijn gang gaan, en had zich een hele avond met Zoe voorgesteld. Maar dat had, uiteraard, anders uitgepakt. Hij kon dan wel vrij zijn, maar Zoe had nog steeds haar eigen agenda. Dus moest hij toch weer wachten tot elf uur. Een gewone, frust-rerende donderdag.

In plaats van dat hij zich met een film op de bank had geïn-stalleerd had hij al snel weer over de computer gebogen gezeten. Telkens had hij het Skype-icoontje van Zoe gecheckt om te zien of ze haar computer had aangezet. Maar dat bleef onverbiddelijk rood, en hij had uren door nieuwssites gescrold en artikelen zit-ten lezen.

Hij had zoveel avonden op deze manier doorgebracht, wacht-tend tot Zoe online kwam. De helft van de keren was ze te laat. Eerst had hij daar chagrijnig over gedaan, tot hij merkte dat zij daar alleen maar opstandig van werd. Ze wilde zich vrij voelen.

Hij had moeten leren accepteren dat hij haar zag wanneer hij haar zag. Dat hij niet de enige was met een druk leven waarmee rekening moest worden gehouden.

Om acht minuten voor elf werd Zoe's icoontje groen. Het kostte hem amper een seconde daarop te klikken.

De verbinding kwam onmiddellijk tot stand en hij glimlachte al vol verwachting voordat het beeld verscheen. Maar toen zag hij dat de stoel van Zoe leeg was. Ze was buiten bereik van de camera, met een bewegende schaduw op de muur als enig bewijs dat ze er überhaupt was. Wat was ze aan het doen?

Toen hij het geluid wat harder zette, drong het tot hem door dat hij water hoorde lopen. Ging ze in bad? Nu?

Instinctiefvoelde dit voor hem als een soort spelletje. Zoals die keren dat ze zich voor hem uitkleedde, haar blik afwezig, haar lippen een stukje van elkaar. Gek maakte ze hem daarmee.

Maar wat had hij eraan als hij haar niet kon zien? Gefrustreerd rommelde hij aan zijn eigen scherm, maar uiteraard veranderde dat niets aan de stand van de camera in haar kamer. Hij kon nog steeds alleen de lege stoel zien, en daarachter de muur, met een stuk gordijn aan de ene kant en de scharnieren van de deur aan de andere kant.

Het gekletter van het stromende water werd minder en stopte toen helemaal. Vervolgens klonken er andere geluiden van beweging, en het gepiep van natte huid langs de acryl binnenkant van het bad.

Aidan slaakte een zucht. Ze ging echt gewoon in bad terwijl hij hier zat te wachten.

Hij overwoog op te hangen uit onvrede. Maar stel dat ze er al heel snel weer uit zou komen, dan zou hij misschien haar druipe, naakte lijf missen. Of haar borsten die maar amper in de handdoek bleven zitten terwijl ze zich naar de camera boog en op de muis klikte.

Hij hoorde iets anders in zijn eigen huis, en hoewel het van ergens boven kwam, bleef hij toch even roerloos zitten luisteren, zijn ogen op de muur gevestigd. Hij wist dat het niets was en even later ontspande hij weer. Hij was vreemd nerveus vanavond.

Toen klonk er een klik. Hij zag een beweging op het scherm en



realiseerde zich dat het de deur van Zoe's appartement was. Die bewoog, de rand met de scharnieren die hij kon zien draaide naar binnen.

Op dat moment werd hij overvallen door pure angst. Had ze een andere man uitgenodigd? Liet ze iemand binnen om haar in bad te zien, haar misschien aan te raken, terwijl hij gedwongen was toe te kijken?

Hij verwachtte dat degene die naar binnen liep iets zou roepen, maar de deur ging bijna geluidloos weer dicht, en er klonk geen groet. Niets anders ook. Bijna onwillekeurig zette hij de speaker nog iets harder. Een vaag gezoem en daarbovenuit het geklots van water wanneer Zoe in het bad bewoog. Alleen door ingespannen te luisteren kon hij zachte voetstappen horen. Wie er ook binnengekomen was, hij verplaatste zich door de ruimte.

Even later klonk het geluid van een abrupte beweging in het bad en van Zoe's stem, hoog van verbazing. 'Wat... Jezus. Wat doe jij hier?' En toen iets wat bijna een lach leek, maar dan wel het soort lach dat voortkomt uit angst. 'Hoor eens, ik... Het spijt me echt heel erg...'

Het geklots van water werd minder hoorbaar na een paar klikken snel achter elkaar. De indringer had de badkamerdeur dichtgedaan. En op slot.

Zijn hart ging weer als een gek tekeer. Wie was daar naar binnen gegaan? Wie had zich in godsnaam met haar in de badkamer opgesloten?

En toen kwamen er andere geluiden. Onmiskenbaar geluiden van een worsteling. Zoe's gesmoorde stem klonk hees en wanhopig.

Toen, abrupt, was het stil. Volkomen stil.

De angst was anders nu. Er was iets heel erg mis.

Hij moest iets doen. Hij moest haar helpen. O, god, wat nu als hij al te laat was?

Hij graaide over zijn bureau tot hij zijn telefoon had gevonden. Hij was al begonnen met het intoetsen van 999 toen het tot hem

doordrong wat dit voor hem betekende. Hij aarzelde. Hij zag het al helemaal voor zich: het telefoontje, het vervolg, het verzoek zich op het politiebureau te melden. Alles wat uiteindelijk zou uitkomen, zijn leven dat in elkaar zou storten.

En toen hoorde hij de badkamerdeur weer twee keer klikken omdat hij openging. Dezelfde zachte, gelijkmatige stappen, die plotseling stopten. Ritselende geluiden die hij niet goed kon thuisbrengen. Hij wilde maar dat wie daar ook was in beeld verscheen. Zijn gezicht liet zien. Maar na een tijdje gingen de stappen verder en de deur van het appartement bewoog weer. De indringer die hij nooit had gezien verliet het appartement en de deur viel in het slot.

Jonah had het bijna laten gaan. Het telefoontje. De melding. Hij had het bijna laten gaan.

Later zou hij zich afvragen wat voor verschil het zou hebben gemaakt als hij dat inderdaad had gedaan. Dat deed je nu eenmaal wanneer je een zaak aan het afronden was. Je keek welke fouten er waren gemaakt, en ook het tegenovergestelde. Wat je goed had gedaan. Je vroeg je af welke invloed dat had gehad op het onderzoek, en in dit geval stond het grootste vraagteken bij de melding van een moord die hij bijna had laten gaan. Hij overwoog of het anders zou zijn verlopen als hij eerder had gehandeld, en hoe het zou zijn geweest als hij helemaal niet in actie was gekomen.

Het was mogelijk dat geen van beide scenario's ook maar iets zou hebben veranderd. Dat de gebeurtenissen hun onverbidelijke beloop zouden hebben gehad. Maar het was ook mogelijk dat alles erdoor zou zijn veranderd.

De melding kwam boven aan het eind van een chaotische vrijdagochtendbespreking van alle zaken, waarbij commissaris Wilkinson node werd gemist. Zonder hem erbij om er een beetje vaart achter te zetten was de bespreking uitgelopen op omstandige discussies over ieder detail. Het was dodelijk saai.

Maar toen waren ze dan toch eindelijk aangekomen bij de toewijzing van nieuwe zaken, en Jonah had toegekeken terwijl zijn energieke tegenhanger bij de uniformdienst, Yvonne Heerden, drie diefstallen en een verkeersongeluk op zich nam.

'We hebben een niet-bevestigde melding van een moord doorgekregen van de meldkamer,' zei Heerden vervolgens. 'Ik heb je

een transcript gegeven,' voegde ze er tegen Jonah aan toe, 'maar het lijkt me niet waarschijnlijk dat hier iets uit komt, dus wij vinden het geen probleem dit na te trekken. De beller beweert dat zijn vriendin vermoord is terwijl hij via Skype verbinding met haar had, maar dat hij de moordenaar niet heeft gezien. Hij hing op bij de vraag naar zijn naam en verdere bijzonderheden. De meldkamer heeft geprobeerd haar op te sporen, maar online was niets te vinden over een vrouw met die naam.'

Jonah liet zijn blik vluchtig over het transcript glijden en zag dat de vrouw Zoe Swardedeem heette.

Ik moet... Mijn vriendin is vermoord... las hij.

Heerden had vast gelijk. Dit zou naar alle waarschijnlijkheid slechts wat eenvoudig papierwerk vereisen. Checken bij de afdeling vermissingen. Een paar variaties op de spelling onderzoeken.

'Oké?' vroeg Heerden, terwijl hij verder las.

Er was iets in de formulering van het telefoongesprek waardoor Jonah even aarzelde. Iets wat hem in verwarring bracht.

Maar hij was zich ervan bewust dat Heerden op een antwoord wachtte, en hij had er alle vertrouwen in dat zij en haar team dit goed zouden afhandelen. Zijn eigen team zat tot over de oren in een ingewikkelde afpersingszaak en had geen behoefte aan onnodig extra werk.

'Ja hoor,' zei hij. 'Hou me op de hoogte als er iets uit komt.'

Ze gingen verder met nóg een verkeersongeval, met meerdere slachtoffers, waarschijnlijk veroorzaakt door een vrachtwagenchauffeur die met zijn telefoon bezig was geweest. Jonah was blij dat hij daar niets mee hoefde. Dat was zo'n zaak die je niet onberoerd liet. Zo'n zaak waardoor je impulsief ging controleren of het wel goed ging met al je dierbaren. Zo'n zaak waardoor het leven heel fragiel leek en de wereld een aan willekeur overgeleverd, gevoelloos oord.

Nu hij even volledig in beslag werd genomen door deze gedachten, verdween zijn onbehaaglijke gevoel over een vreemde anonieme melding van moord naar de achtergrond.

Er waren een heleboel dingen die Aidan eigenlijk had moeten doen. Drie van zijn studenten hadden een essay ingeleverd en hij had nog een hele berg administratie van de universiteit liggen, maar hij was er niet in geslaagd ook maar een regel te lezen. Hij had de ene na de andere e-mail geopend zonder dat daarvan ook maar iets tot hem was doorgedrongen door het bonzen van zijn hart en het gesuis in zijn oren heen. Hij zag geen woorden; hij zag het langzaam open- en dichtgaan van een deur, steeds opnieuw.

Het niet weten was het ergst. Het ene moment was hij ervan overtuigd dat het allemaal een raar misverstand was geweest, of een droom, maar dan bedacht hij weer dat Zoe nooit meer die badkamer uit was gekomen. Niet terwijl hij had zitten kijken. Diep vanbinnen wist hij dat ze direct hulp nodig had gehad, en dat ze die misschien nooit had gekregen.

Zodra hij zijn bed uit was, had hij nieuws- en socialmediasites gecheckt om te kijken of er iets te vinden was over een incident. Daarna had hij nog regelmatig opnieuw gekeken, maar geen woord over moord of geweldpleging in Southampton. Niets over een jonge vrouw die was aangevallen. Totaal niets relevant.

Er was uiteraard wel een manier om erachter te komen, als hij dat aandurfde. Hij kon de politie nog een keer bellen. Deze keer zou hij, als ze zijn naam en adres vroegen, die ook kunnen geven.

De vorige avond had hij dat bijna gedaan. Degene die zijn telefoonnummer naar het alarmnummer had afgehandeld was een vrouw geweest. Hij had haar alles wat hij zei horen intypen, zijn woorden omzettend in gegevens. Ze had erop los getypt toen hij zei dat hij het nummer van de prepaidtelefoon waarmee hij belde niet wist, omdat het een reservetoestel was dat hij uit zijn bureaula had gevist. En ze was blijven typen tijdens zijn poging haar te vertellen dat hij dacht dat zijn vriendin was vermoord.

Aan het eind van het gesprek had ze zijn naam gevraagd. Er was een lange, geladen stilte gevallen waarna hij weifelend op het punt had gestaan haar die te vertellen. En toen had hij buiten een autoportier horen dichtslaan.

Hij had de verbinding verbroken en, gespannen en misselijk, geluisterd of hij nog meer hoorde. Hij had een poging gedaan zich voor te houden dat er niets was om bang voor te zijn, maar hij wist dat dat niet waar was. Er was een heleboel om bang voor te zijn. Zoals Zoe die onder zijn neus werd vermoord. Zoals de waarheid die genadeloos aan het licht zou komen.

Dat kon hij niet laten gebeuren. Hij had alles te verliezen. Alles.

Hij had overwogen het Skypevenster te sluiten, het beeld aan het zicht te onttrekken. Maar het was de enige manier om Zoe in de gaten te houden. Om te zien of de politie haar appartement binnenkwam.

Het was middernacht geworden, wat hij alleen had geregistreerd doordat zijn blik even snel naar het klokje rechtsonder in het scherm was gegaan. Waar bleef die fucking politie?

Om tien over halfdrie, toen hij het programma eindelijk in een vlaag van wanhoop had afgesloten en naar bed was gegaan, was er nog steeds niets geweest.

Het was nu elf uur geleden dat hij de deur van Zoe's appartement open had zien gaan. Elf uur, en geen enkel teken, geen bericht, geen melding in het nieuws.

Hij kon nog steeds de politie opnieuw bellen. Hij kon het nog steeds een tweede keer vertellen, en zeggen wie hij was.

Maar iedere keer dat hij daaraan dacht, brak het koude zweet hem uit. De wetenschap dat hij het risico niet kon nemen veroorzaakte een fysiek voelbare frustratie. Het zat in zijn maag en in zijn onderlijf en maakte stilzitten ondraaglijk.

Zoe, dacht hij, uit alle macht wensend dat ze hem zou bellen. Zoe, alsjeblieft. Bel me verdomme.

Jonah liep op Domnall O'Malley af, het enige lid van zijn team dat hij zag toen hij over de lichte, moderne rechercheafdeling liep. 'Ben je echt de eerste die er is?' vroeg hij op ongelovige toon.

'Jezus, nee,' antwoordde O'Malley die met zijn zware lijf achterovergeleund op zijn stoel zat. 'Ik ben net vijf minuten binnen.'

Maar Juliette zit hier al vanaf zeven uur of zo. Ben zei trouwens dat hij wat later is.'

'Ben zei dat hij wat later is?'

'Ik weet het,' zei O'Malley. 'Daar keek ik ook van op. Misschien heeft hij eindelijk een vriendin weten te regelen en heeft hij weinig geslapen.'

'Maar we hebben het hier over Ben,' weerlegde Jonah. 'Die heeft geen slaap nodig.'

'Tja, dat is ook weer waar. Nou ja, wat het ook was, ik ben van plan hem genadeloos af te zeiken.'

Jonah liep grijnzend naar zijn kantoor en liet de deur openstaan. Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak. Zou er vandaag een bericht komen of zou Jojo weer eens op een of andere onherbergzame plek zonder bereik zitten? Hun contactmomenten vrolijkten zijn dag ontegenzeggelijk op. Van haar ongegeneerde geplaag en humor moest hij vaak nog een hele tijd glimlachen. Het was zo'n verfrissend gevoel. Hij had echt maanden getreurd om Michelle, zijn laatste ex. Hij had gedacht dat hij haar de rest van zijn leven zou blijven missen.

Dat Jojo, zijn puberliefde, onverwacht weer in zijn leven was opgedoken had daarin radicaal verandering gebracht. Ze waren het erover eens geweest dat een onderzoek waarbij zij betrokken was eerst afgerond moest zijn voordat ze iets samen konden beginnen. En vervolgens had Jojo besloten op reis te gaan totdat de herstelwerkzaamheden aan haar huis waren voltooid. In aanmerking genomen dat haar sociale leven ook zwaar te lijden had gehad onder een moordzaak, was het heel logisch dat ze behoefte had gehad aan een beetje ruimte. Maar toch had het even pijn gedaan toen ze vertelde dat ze wegging.

Ze was nu in Namibië, waar ze een reeks spectaculaire klimlocaties afwerkte op kilometers afstand van de bewoonde wereld. Jonah zou ongerust moeten zijn omdat ze daar alleen in de wildernis was, maar eigenlijk was hij dat niet. Misschien had het iets te maken met het feit dat ze zich altijd uitstekend had weten te

redden, én met het feit dat ze een serieuze aanslag op haar leven had overleefd.

Nou, vandaag was er in ieder geval niets van Jojo. Hij legde zijn telefoon neer en logde in op zijn computer. Er waren nog wat afpersingsbestanden toegevoegd aan de database, maar dat drong maar half tot hem door. Om de een of andere reden bleven een paar woorden maar door zijn hoofd malen: *Help haar, alsjeblieft. Misschien leeft ze nog.*

Hanson had op de automatische piloot koffiegezet. Vanochtend had ze niet echt koffie nodig. Ze voelde gewoon dat een doorbraak binnen handbereik lag, en ze was al voor zessen wakker geweest. Een serie betalingen aan verschillende rekeningen die volgens haar zonder twijfel met haar zaak te maken hadden, had door haar hoofd gegonsd. Ze vond dit zó leuk.

Het was vreemd te bedenken dat ze die financiële kant bijna had laten liggen. Dat was meer iets voor Ben. Lightman was de pietje-precies van het team en had verreweg het beste geheugen van hen drieën. Maar aangezien hij nog druk bezig was geweest met iets anders, was ze er toch maar zelf aan begonnen.

Tot haar verbazing trof ze Lightman die dag niet aan zijn bureau. In de vier maanden dat ze nu bij het team werkte, was hij bij haar weten nog nooit te laat geweest, en het was ook moeilijk voor te stellen dat hem iets onverwachts was overkomen. Maar net toen ze overwoog O'Malley ernaar te vragen, zag ze Lightman de afdeling op komen lopen, kalm als altijd.

'Ben, man,' zei O'Malley met een brede grijns. 'Wat is er gebeurd? Heb je je verslapen?'

Lightman schonk hem een glimlachje en gooide zijn autosleutels op zijn bureau. 'Wat dingetjes te doen, meer niet.'

'Ah,' reageerde O'Malley met een veelbetekenend knikje. 'Een vrouw, misschien? Eentje die je wakker heeft gehouden en je niet wilde laten gaan?'

Lightman schudde lachend zijn hoofd, maar zei niets terwijl hij zijn jas uittrok en zich op zijn stoel liet zakken.



In plaats van zich voor te bereiden op zijn werkgroepen, zoals hij had moeten doen, googelde Aidan de politie van Southampton. Southampton, las hij, viel onder het politiekorps van Hampshire, dat zijn eigen website had. Hij klikte door, al had hij geen idee waar hij naar zocht. Hij betwijfelde of ze bijzonderheden van zaken publiceerden, of berichten over huizen waartoe ze zich toegang hadden verschaft om in nood verkerende vrouwen te redden.

Natuurlijk was er niets wat daarop leek. In plaats daarvan kon de bezoeker kiezen uit verschillende onderwerpen, en hij besloot op 'Hulp en advies' te klikken. Maar er kwam niets tevoorschijn waar hij iets aan had.

Terug op de homepage viel zijn oog op de optie 'Online melding doen van een misdrijf'. Als de politie van Southampton zijn telefoontje niet serieus had genomen kon hij het misschien zo nog een keer proberen.

Het eerste waarom werd gevraagd was de postcode van de plaats waar het misdrijf had plaatsgevonden, wat maakte dat hij met zijn hoofd op zijn bureau wilde beuken. Er was geen tekstvakje om te schrijven 'ik weet de verrekste postcode niet!' Maar hij kon wel 'Southampton' invullen en verder klikken.

Nadat hij alle informatie over het misdrijf had ingevuld, werd om een e-mailadres of telefoonnummer gevraagd. Het voelde niet als verraad Zoe's e-mailadres nu in te vullen, al hoopte hij dat ze geen tijd zouden verspillen aan pogingen contact met haar op te nemen alvorens in actie te komen.

Toen klikte hij op verzenden, maar hij voelde geen opluchting. Hij was niet in staat ook maar iets te voelen terwijl Zoe misschien lag dood te gaan. Misschien al dood was.

Daar mocht hij helemaal niet aan denken, wat het er alleen nog maar ellendiger op maakte. Maar hij had in ieder geval iets gedaan. Hij had iets gedaan, en haar niet zomaar aan haar lot overgelaten.

Halverwege de middag had Jonah zijn verslag over de afpersingszaak af en gingen zijn gedachten onwillekeurig weer naar de briefing van die ochtend. Hij was benieuwd of het team van Heerden te weten was gekomen hoe het zat met die vreemde moordmelding.

Hij zocht de zaak op in de database en las dat een agent uit Heerdens team pogingen had gedaan het mogelijke slachtoffer te identificeren. Er was echter in heel Groot-Brittannië geen Zoe Swardedeem te vinden geweest, en er was die dag ook niemand als vermist opgegeven. De agent had voorgesteld de zaak te sluiten.

Jonah slaakte een korte, gefrustreerde zucht. Hij vroeg zich af waarom de agent geen andere spellingen had geprobeerd, én waarom hij dit zo belangrijk vond.

*Help haar, alsjeblieft. Misschien leeft ze nog...*

Onbewust probeerde hij zich een beeld te vormen van hoe wanhopig de stem moest hebben geklonken, en hij besloot dat hij de originele opname wilde horen. Die duurde maar een minuut.

Het document was simpel te openen en af te spelen. De stem van de telefoniste schalde door de ruimte, en snel zette hij het geluid zachter. En al even snel zette hij het weer harder toen de beller begon te praten. Die fluisterde zo ongeveer.

Jonah voelde kippenvel in zijn nek en op zijn armen opkomen terwijl hij luisterde. Dit soort telefoontjes had hij vaker gehoord, meestal als bewijs in een rechtszaal. De poging zo zachtjes mogelijk te doen en de gespannen angst in de stem klonken als die van een slachtoffer van huiselijk geweld dat bang was voor zijn of haar partner.

Het prikkelde hem die nu te horen van iemand die kennelijk alleen maar iets had gezien via een webcam.

‘Ik was online met haar. Ik kon niet zien wat er gebeurde, maar ik hoorde het. En iemand kwam haar appartement binnen...’

Het telefoongesprek eindigde vlak nadat er naar zijn naam was gevraagd. Jonah luisterde naar nog wat gedempte geluiden voordat de verbinding werd verbroken en bleef toen naar zijn computerscherm zitten staren.

Zo zat hij nog steeds toen er met een vrolijke ploing een nieuw document in de database opplopte. Een die ochtend via het onlinesysteem gedane melding van een misdrijf, die volgens de meldkamer op deze zaak zou kunnen slaan.

Jonah opende het document snel en las een bijna identiek verhaal. Deze keer was de naam van het meisje geschreven als Zoe Swardadine.

Hij typte de naam in in Google, en nu kwam de ene na de andere foto tevoorschijn van een jonge vrouw met een diepbruine huid en donker, krullend haar, en toen hij op een daarvan klikte, kwam hij op wat blijkbaar haar website was. Het was een eenvoudige Wordpresspagina over een kunstenaar uit Southampton die gestileerde figuren tegen dreigende achtergronden schilderde. Ergens onderaan de pagina stond een telefoonnummer, wat hij wel een beetje goed van vertrouwen vond. Maar misschien kwamen er maar weinig mensen op Zoe's site terecht.

Hij belde haar nummer. Na acht keer overgaan meldde de voicemail dat de gebelde met iets anders bezig was en werd hem gevraagd een boodschap achter te laten.

Op luchtige toon sprak hij de nummers van het bureau en zijn mobiel in met het verzoek om terug te bellen, waarna hij weer ophing met een groeiend gevoel van urgentie.

Het kostte hem niet veel tijd Zoe's vader te vinden. Martin Swardadine was investeringsbankier bij een bedrijf dat Knight and Maynooth heette. Er stond een intimiderende zwart-witportretfoto bovenaan de pagina, zo van opzij genomen dat Martins sterke kaaklijn nog eens extra werd benadrukt. Daaronder volgde een biografie van de man. De laatste alinea vermeldde dat Martin getrouwd was met een fantastische huisarts en dat hij een dochter had die zich als kunstenaar aan het ontplooiën was.

Martin nam op met een krachtige, opgewekte begroeting die suggereerde dat hij druk bezig was met heel belangrijke dingen. Plezierige belangrijke dingen; dingen die een heleboel rijke mensen nóg meer geld bezorgden.

‘U spreekt met inspecteur Jonah Sheens, van de politie Hampshire. We wilden even horen of het goed gaat met uw dochter. Een vriend van haar maakte zich zorgen.’

‘Of het goed gaat... met Zoe?’ Zijn manier van doen werd iets minder gladjes.

‘Ja,’ zei Jonah. ‘Ik vroeg me af of u haar vandaag nog hebt gesproken.’

‘Ik... Vandaag niet, nee,’ zei haar vader. ‘Maar ik heb met haar geluncht op... eerder deze week. Ik denk dat ze daarna nog wel heeft geappt. Wacht even.’

Zo te horen bekeek Martin het volgende moment zijn berichten.

‘Ze heeft me gisteravond geappt.’

‘Dank u,’ zei Jonah. ‘Hoe laat was dat?’

‘Twaalf over acht, staat er.’ Er viel een korte stilte en toen hij weer iets zei, was er iets veranderd aan zijn stem. ‘Moeten we ons zorgen maken?’

‘Een vriend van haar probeerde haar te bereiken, maar dat lukte niet,’ zei Jonah. ‘Het is vast niets. Dat is meestal zo. Maar zou u misschien navraag kunnen doen bij haar vrienden? Of bij Zoe’s moeder?’

‘Oké. Ik... Dat zal ik doen.’

Jonah gaf hem het centrale telefoonnummer en beëindigde het gesprek. Hij las de tweede melding nog een keer aandachtig door. Geen enkele informatie over wie het bericht had gestuurd. Het e-mailadres luidde ‘zwardadine@soton.ac.uk’, wat bedenkelijk was. Er werd geen telefoonnummer genoemd, en bij de plaats van het misdrijf stond alleen Southampton.

Martin Swardadine belde zeven minuten later terug om te vertellen dat niemand iets van haar had gehoord, en nog geen tien minuten later had Jonah het gebouw verlaten en reed hij zo snel mogelijk naar het appartement van Zoe.

Angeline kon maar niet stoppen met beven. Het was begonnen door de politieauto. Tot ze die had gezien was ze niet echt bang

geweest. Ze had het allemaal maar gedoe gevonden, dat ze op haar fiets moest springen om daarheen te komen, met een koude wind tegen, terwijl ze moe was en achterliep op haar deadlines. Ze had ook geen fietslichtjes kunnen vinden die het nog deden, en het was om halfdrie al zo somber weer dat het waarschijnlijk vroeg donker zou worden. Bijna de hele rit was ze kwaad geweest.

Maar de politieauto had daar om de een of andere reden verandering in gebracht. Ze had zich de politieman die ze had gesproken voorgesteld als een gewoon iemand, niet iemand in uniform. Hij had zo kalm geklonken. Hij had uitgelegd dat hij haar nodig had om een paar agenten binnen te laten in Zoe's appartement. Dat ze alleen maar even moesten checken of het goed met haar ging. Dat hij er ook aankwam om er zeker van te zijn dat het allemaal in orde was.

Hij was zelfs zo kalm geweest dat ze zich totaal geen zorgen had gemaakt. Maar nu, geconfronteerd met een politieauto en een mannelijke en een vrouwelijke agent, allebei in uniform, voelde ze zich ineens misselijk van angst.

Ze knikte naar hen en liep met haar fiets naar de muur naast de hoofdingang. Ze probeerde de fiets op slot te zetten, maar haar handen trilden zo dat dat pas bij de derde poging lukte.

‘Ben jij Angeline?’ vroeg de lange, zwaarlijvige mannelijke agent. Zijn zwarte uniform flatteerde hem niet, dacht ze. In de gewatteerde bodywarmer met de uitstekende zakken leek hij nog dikker rond zijn middel dan hij al was.

‘Ja,’ zei ze. En toen, plotseling bang: ‘Jullie zijn toch nog niet binnen geweest, hè?’

‘Nee, we hebben aangebeld, maar er kwam geen reactie. We stonden te wachten op jou en de sleutel,’ zei hij met een glimlachje. ‘Als jij ons binnen kunt laten, gaan wij bij Zoe kijken.’

Angeline knikte en terwijl er een rilling door haar heen ging, viste ze haar grote, zware sleutelbos uit haar tas. Ze slaagde erin het ringetje met daaraan de stevige veiligheidssleutel en de klei-

nere sleutel van Zoe's appartement, dat ze van Zoe had gekregen, eraf te peuten.

Ze liet hen binnen in de hal die nog steeds, ruim twee jaar nadat het gebouw was opgeleverd, naar nieuwe vloerbedekking rook. Per ongeluk liet ze de deur half in het gezicht van de politieman weer dichtvallen, waarvoor ze zich verontschuldigde, maar hij leek het niet erg te vinden.

'Niet bepaald een doorsnee studentenflat,' zei hij op luchtige toon. Hij probeerde haar op haar gemak te stellen. Dat ontging haar niet.

Ze voelde zich er alleen maar beroerder door. Ze had het ijskoud toen ze voor hen uit de trap op liep.

Op de tweede verdieping maakte ze de glanzende brandwerende deur voor hen open die toegang gaf tot de gang. Ze had die deur altijd nogal zwaar gevonden, maar vandaag leek hij helemaal niets te wegen. Deze keer dacht ze eraan hem achter zich open te houden.

De gang was leeg. Zoe's deur was in het midden, met daarop het getal zestien in grote zilveren cijfers. Ze bleef staan en staarde naar haar spiegelbeeld in de zes.

'Zal ik...' vroeg ze, gebarend naar de deur. Toen de vrouwelijke agent knikte, klopte ze aan, maar haar knokkels maakten bijna geen geluid op het hout van de deur.

De mannelijke agent boog zich langs haar heen en bonkte harder. 'Zoe?' riep hij, zijn hoofd voorover alsof hij het zo beter kon horen. 'Ben je in staat ons binnen te laten?'

Het bleef stil, afgezien van een vage basdreun die van een andere verdieping moest komen.

'Oké,' zei de agent. 'Als jij de deur openmaakt...'

Op de een of andere manier lukte het Angeline de sleutel in het slot te krijgen en hem om te draaien. Ze deed een stap achteruit zodra de deur op een kier stond.

'Kunnen jullie...' Ze kon de vreselijke angst daar naar binnen te gaan niet onder woorden brengen. Maar ze begrepen het sowieso wel.

‘We zijn zo terug,’ zei de man, met een blik naar zijn vrouwelijke collega. Ze gingen naar binnen.

Angeline sloeg haar armen om zich heen en probeerde de rillingen en het benauwde kloppen van haar hart een halt toe te roepen terwijl ze stond te wachten. Nooit eerder had ze zo’n intense angst ervaren. Het voelde alsof ze eraan dood kon gaan, en hoe meer ze daarover nadacht, hoe duizeliger ze werd. Alsof haar hart al schade had opgelopen.

Het bleef lang stil binnen. Toen klonk ergens in het appartement het geluid van een deur die werd geopend, even later gevolgd door dat van een onverstaanbare stem, waarop een andere reageerde.

En toen waren er zachte voetstappen, en dook de agente weer op.

‘Is alles goed met haar?’ vroeg Angeline, voordat de vrouw iets had kunnen zeggen.

‘Het ziet er naar uit dat ze een ongeluk heeft gehad,’ zei de agente op behoedzame toon. Door haar woorden heen kon Angeline haar zwaarlijvige collega op de achtergrond horen. Hij praatte ongetwijfeld in een telefoon of portofoon.

‘...ambulance en technische recherche.’

Angeline voelde een akelige kou door haar hele lichaam trekken. Ze zei niets, maar stortte zich naar binnen. Ze glipte langs de agente, die haar op scherpe toon beval te blijven staan. Daarna vloog ze bijna tegen de zwaarlijvige agent op, die stond te luisteren naar een krakende reactie uit zijn walkietalkie, met zijn grote lijf de ruimte tussen bureau en deur blokkerend. Ze maakte aanstalten zich ook langs hem te wringen, maar de hand van de vrouw had zich plotseling om haar bovenarm gesloten.

‘Het spijt me, maar dat is geen goed idee,’ zei ze.

Angeline rukte zich los en stormde verder, naar de slaapkamer en de openstaande badkamerdeur daarbinnen.

Toen werd ze door twee paar handen vastgegrepen en vastbera- den teruggetrokken.

‘Kom, Angeline,’ zei de zwaarlijvige man. ‘Je kunt daar niet naar binnen. Sorry.’

‘Ik moet het zien! Laat het me alsjeblieft zien.’

Maar alle kracht zich tegen hen te verzetten vloede uit haar weg, en in plaats daarvan werd ze nu door hen overeind gehouden. Ze brachten haar terug naar de gang, en zetten haar in de brede, lage vensterbank aan het eind daarvan.

‘We zullen wat water voor je halen,’ zei de zwaarlijvige agent op vriendelijke toon. ‘Of thee. Wat dacht je van een kop thee?’

Ze knikte, al wilde ze het liefst naar hem schreeuwen dat thee nergens tegen zou helpen. ‘Zoe is dood, hè?’ vroeg ze, maar geen van beiden gaf antwoord.